

азъ давахъ на Протезилая да осъти че мѫчио търпѫ неговото иго, и са благодаряхъ по нѣкога да му противорѣчіj, да осѫждамъ публично нѣкое негово дѣло което азъ рѣшавахъ противу мнѣнието му: но понеже познаваше моята гордостъ и лѣнъстътъ той никакъ са не обезпокояваше отъ моите глѣчки. Той въспрѣмаше пакъ дѣрзкостъта си противъ мене, и употребяваше кога принудителни похвалы, кога отдаванѣе и изльстенѣе; но найвече, когато забѣлѣжаше че съмъ му сърдитъ, той удвояваше грижитѣ си за да ми достави новы увеселенія пригодни да ма омекотѣйтъ, или да ма оплете въ нѣкоя работа, въ която той намѣрваше случай да са направи потребенъ, и съ туй да покаже усърдие то си къмъ моята слава.

„Ако и да са предизвахъ отъ него, но този му начинъ да ласкае страститѣ ми съкоги ма увличаше: той познаваше тайнытѣ ми, утѣшаваше ма въ скърбите ми, и бѣше страшенъ на сичкытѣ чрезъ моята властъ. Найподиръ азъ неможихъ да са рѣшъ на погубваньето му; но като го удържахъ на мѣстото му, азъ отстрахихъ сичкытѣ честни човѣци които можахъ да ми покажатъ моята истинна полза. Отъ тъзи минута не са чу вече въ моите съвѣты нито една свободна дума: истината са отдалечи отъ мене; заблужденіето, което приготвя паданьето на царѣтѣ, ма наказа дѣто пожертвовалъ Филокла на злодѣйското честолюбие на Протезилая: самытѣ тѣзи които имахъ наймного усърдие къмъ мене и къмъ дѣржавата помыслихъ себеси свободни отъ задлъженіето да ма просвѣтяватъ за работыто по-диръ единъ толкози жестокъ примѣръ.

„Самъ азъ, любезный Менторе, са бояхъ да не бы истината распрысне мъглата и достигне до мене противу волята на ласкателитѣ; защото като немахъ вече сила да я слѣдовамъ, пейната свѣтлина ми бѣше несносна. Осѣщахъ че тя бы ма горко укорила, безъ да може да ма извади отъ едно толкози гибелно оплitanье. Моята мекощавость и преобладанието което Протезилай неосѣтено бѣ зель надъ мене бѣхъ ма хвърлили въ единъ видъ отчаяніе, отъ което никога не са надѣяха да са отървѫ. Азъ не искахъ нито да гледамъ туй срамно състояніе, нито другытѣ да оставижъ да го гледатъ.